

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Peccatis Et Gratia, Fide, Spe, Et Charitate

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Difficultas III. Solvuntur Objectiones.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82969](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82969)

DIFFICULTAS III.

Solvuntur Objectiones.

ut gaudium de peccato vitato. Sic & in presenti.

CONTRA. Nego quod assensus principiorum fidei, non sint rigore actus fidei. Deinde quamvis multi sint actus poenitentiae, qui non sunt poenitentia, sumta pro quadam amaritudine & inquietudine; nulli tamen sunt ejus actus sine suo specificativo; nam gaudet de peccato ablato in quantum dissono. v. g. naturae intellectuali. Nullam autem specificativum fidei, in innitentia principio: Quae sunt eadem, &c.

RESPONDETUR Quinto ex Eodem. Aliud esse applicare regulas Logicas Universales ad hanc illationem, & ex illis regulis probare hanc esse bonam illationem, & hoc pertinet ad Logicam, non ad fidem; aliud vero est cognoscere in particulari hanc esse bonam illationem, absque alia applicatione regularum Logicae, & hoc facit fides: nam rusticus, qui nihil unquam audit de illis praecipis, discurret in plurimis assensibus, assentiturque firmissimè.

CONTRA. Tum quia querere restat, ut videatur fides, idque notitiam innitente motivo sibi proportionato, quod haec in particulari illatio, sit bona. Tum quia, quod adfertur de rusticis non convincit; nam illi, licet non regulent suos illos assensus per principia universalis, & Logicam artificialem, regulant tamen illos aliquo aequivalenti, & per Logicam naturalem, inveniendos semper specificativum proprium illi illationi; non ostenditur autem, quodnam sit specificativum, dum assentitur huic in particulari illationi, pertinens ad fidem. Tum quia, in illo assensu, condistinguenda sunt duae formalitates, formalitas assensus praecise ex vi motivi, quod est revelatio, secunda formalitas, ratio assensus ex cognitione bonitatis illationis, etiam in particulari, & de hac formalitate quero, quodnam habeat sui specificativum, & quidem condistinctum ab eo, quod habetur in aliis assensibus scientificis, advertentibus hanc in particulari illationem, esse bonam, si autem non habet fides, eo casu proprium sui specificativum, sequitur, quod non attendat fides, quâ talis, illi partiali illationi.

PROBATUR Secundò. Quia scilicet sequetur assensus fidei non esse certiores assensibus naturalibus, eo, quod certitudo utriusque innitatur eidem motivo, nempe bonitati illationis, saltem secundum illam formalitatem, secundum quam illi bonitati inniteretur.

PROBATUR Tertiò. Physica non innititur revelationi in suis actibus. Ergo nec principis Logici fides: sicut enim revelatio quâ talis, est extra latitudinem physicam; ita non revelatum: Ly Quae sunt eadem, est extra latitudinem fidei.

OBJECIT Primò Lugo. Videtur esse supra omnem facultatem intellectus etiam per potentiam obedientialem, quod assentiatur alicui objecto propter aliud, & tamen non attendat ad connexionem unius cum alio: hoc enim est assentiri propter aliud.

RESPONDETUR. Impossibile est assentiri uni propter aliud, & non attendere ad connexionem objectivam & proportionatam, quae in presenti est in hoc: quia hoc quidem dictum, & illud dictio est: hoc ipso enim & esset illic assensus propter aliud, ut supponitur; & non esset, quia non esset propter connexionem: haec enim in presenti verbis differunt, possibile tamen est assentiri propter aliud, & non attendere ad connexionem Logicam seu improporcionatam: quia potest in principio, cui innititur connexio Logica, non invenire habitus sui specificativum & in particulari fides.

INSTAT Idem Primò. Si hoc esset possibile; posset etiam intellectus assentiri Incarnationi, post cognitam revelationem, & tamen non assentiri propter revelationem.

RESPONSUM. Si non attendatur ad connexionem objectivam, seu connexionem dicti & dictiois, non poterit assensus fidei, praeter incarnationi, post cognitam revelationem, poterit tamen, quamvis non attendatur ad Logicam revelationis cum Incarnatione connexionem.

INSTAT Secundò. Cognitio bonitatis illationis per nos praesupponitur & praerequitur. Ergo influit non aliter, quam movendo. Ergo repugnabit intellectus tunc assentiri, & non moveri bonitate illationis.

RESPONDETUR. Dupliciter aliqua praesupponuntur a fide. Primò, tanquam resolutoria, Secundò, tanquam applicativa resolutoria; illa quae praesupponuntur tanquam resolutoria, movent. Sed nec sic praesupponi bonitatem illationis, quae autem praesupponuntur tanquam applicativa resolutoria, non movent; rationes enim applicantes, non sunt rationes formales. Et sic praesupponitur bonitas illationis.

INSTAT Tertiò. Fideles rustici assentiuntur Mysterio fidei propter testimonium DEI, sicut assentiuntur aliis rebus propter testimonium hominum, licet cum majori adhesionem. Si autem deberent assentiri diverso modo, deberent de hac obligatione moneri, quod non fit.

RESPONDETUR. Cum supponat Lugo fideles rusticos non moveri bonitate illationis Logicae, sed solâ connexionem inter dictum & dictio-

nem,

R. P.
THE MŁOD
ZIANOWSKI
Tbm. Aet. Z:
D. VI

nem, hoc ipso non attendunt ad bonitatem illationis Logicam, moneri etiam non indigent: quia dicere, assentiri propter revelationem, æquivalere huic, quod est dicere, noli assentiri propter aliud, quod non est revelatio.

INSTAT Quartò. Quando aliqua objecta ita se habent, ut unum non sit aliud, & habent entitatem sufficientem, ut possint agnoscere sine alio, non est, cur noster intellectus, non possit seorsum in illud tendere. Auctoritas autem Divina & Incarnatio, ita se habent.

RESPONDETUR. Concessum esse in Præmissis, quod perfici possit Syllogismus Fidelis, etiam per tres distinctos actus, non tamen illum specificandum esse à principio, quæ sunt eadem, adeoque necdum fore illum hoc sensu discursum formalem.

INSTAT Quintò. Potest voluntas diverso actu velle finem, diverso media, & interdum utrumque, uno. Ergo etiam & fides poterit attingere sua subiecta etiam diversis actibus.

RESPONDETUR. Concedendo Totum, secundum dicta immediata.

OBJICIT Secundò Rec. Suar. Probans reperiri in fide rationem discursus stricti virtualis. Discursus virtualis, est unica cognitio, unius ex alio: quilibet autem assensus fidei, ita se habet.

RESPONDETUR. Discursum virtuale materialiter acceptum, non esse nisi cognitionem unius ex alio. Discursum autem virtualiter strictè sumptum, & prout discursus est, importare assensum propter, *Quæ sunt eadem*. Et sub hac formalitate, negatur fides, etiam virtualiter, esse discursivam.

INSTAT Primò. Visio Beata est discursiva virtualiter, Ergo & fides.

RESPONDETUR. Positâ veritate Antecedentis, disparitatem esse: quia scilicet Deus visus, etiam connexionem Logicam, manifestat; nulli autem connexionem Logicam, manifestavit fidei Deus.

INSTAT Secundò Item. Cum hæ virtualitates in actu fidei sint solum Metaphysicæ, & consideratæ per nostros Conceptus, non tollunt quod ipsæ sunt physice, & à parte rei.

RESPONDETUR. Nostri conceptus non tollunt id, quod est actus fidei physice, sed nego principium supernaturale, quod est fides, defacto & realiter concurrere ad assensum circa bonitatem Consequentia, quantumvis non revelatam.

INSTAT Tertiò. Si fides non esset discursiva virtualiter, secundum quod discursus importat bonitatem Consequentia, id ideo esset, quia assensus fidei debet esse certissimus. Sed hoc nihil probat: quia etiam cognitio DEI debet esse certissima, & tamen potest DEUS pro motivo cognitionis suæ, habere bonitatem illationis.

RESPONDETUR. Ut ex vi motivi, non sit aliquis actus certissimus nihil obest; quia Deus utpote omniscius & omnimodè sciens debet moveri quibuscunque motivis sciendi, & in hoc servat conditionem omnimodè scitivi. Jam autem fides non debet moveri quocunque motivo, sed non nisi revelato & summe certo.

OBJICITUR Tertiò ex istis, quæ adfert Ripalda, de possibilitate discursus naturalis. d. 55. de Enten. 18. Non repugnat discursus supernaturalis, quemadmodum, neq; apprehensio & assensus supernaturalis; cum discursus sit processio unius cognitionis ex alia, quam quid repugnat esse supernaturalem? Ergo non repugnat supernaturalis Conclusio.

RESPONDETUR. Concedendo Totum. Nego tamen id defacto esse: quia nihil deest apprehensioni & assensui, ut sit supernaturalis, sicut & ipsi fidei actui, nihil deest, ne sit supernaturalis; deest autem defacto ne conclusio sit supernaturalis, & actus fidei sub formalitate Conclusionis: quia principium: *Quæ sunt eadem*, defacto, non est revelatum.

INSTABIS Primò. Sicut Conclusio assentitur objecto per aliud ita electio amat medium propter aliud, Ergo utrumque erit supernaturale.

RESPONDETUR. Non titulo dependentia unius ab alia deficit à supernaturalitate Conclusio, sed titulo non habita revelationis de principio. *Quæ sunt eadem* quod tamen formalisat Conclusionem. Nihil autem deest, quominus intentiones & electiones sint supernaturales.

INSTABIS Secundò. Præmissæ naturales evidentes de objecto supernaturali, inducere possunt ad conclusionem, non naturalem, Ergo supernaturalem.

RESPONDETUR. Concedendo Totum; procedit enim Argumentum non de eo, quod est defacto, sed de posse, seu possibili, nam cur id defacto non fiat, assignata est ratio.

INSTABIS Tertiò. Cognitio quæ supra naturam non est Conclusio, potest fieri contingenter Conclusio. Ergo cognitio supernaturalis, quæ suapte natura non est Conclusio, potest fieri materialiter Conclusio.

RESPONDETUR. De possibili non esse difficultatem. Circa id quod est defacto, disparitas est: quia nihil deest quominus propositio evadat Conclusio, deest autem ne propositio supernaturalis evadat in Conclusionem supernaturalem quâ talem, nempe formalisativum Conclusionis; quod quia non est revelatum fit, ut Conclusio quâ Conclusio, non sit revelata.

OBJICIT Quartò Ripalda. Scientia in Christo infusa, erat supernaturalis, fideles etiam per actus fidei infusæ, arguunt ex revelatione Dei, Mysterium revelatum: plura item iudicia prudentia infusæ, quæ immediata non sunt, per discursum.

discursum habentur, & si defacto præmissæ supernaturales præcedunt, non est ratio, quare non asseramus Conclusiones supernaturales inferri; Connaturalius enim est ex præmissis supernaturalibus supernaturales Conclusiones inferri.

RESPONDETUR. Quod attinet ad primum, quidquid sit de Antecedente, Disparitas est; quia datur principium supernaturalis actum illorum discursuum, non datur autem principium supernaturalis, quod eliciat Conclusionem quâ talem, tanquam actum fidei. Prudentiæ supernaturalis dantur actus supernaturales, quia datur principium supernaturale ipsa prudentia, quæ dum utitur discursu, utitur tanquam applicativo, merèque naturali. Connaturalis autem esset elici Conclusionem supernaturalem, si adesset principium formalis actum Conclusionis in ratione revelatæ; secus si desit: ut de facto deest revelatio, circa principium: Quæ sunt eadem.

OBJICITUR Quintò ex Isthis, quæ sibi opposuit, nobiscum sentiens Quirós I. parte tr. d. 5. n. 11. Conclusio movetur motivo præmissarum, & in illas resolvitur. Ergo Conclusio movetur saltem partialiter ex motivo præmissarum supernaturalium. Sed actus specificatus ab objecto formali supernaturali, supernaturalis est. Cur enim ex principio supernaturali extrinseco supernaturalitatem sortietur, & non ex motivo formali intrinseco?

RESPONDETUR. Quòd Conclusio moveatur motivo præmissarum non absolute, sed ut innitenti principio, quæ sunt eadem, eoque non revelato. Ex dictis alibi, potest esse actus naturalis habens motivum supernaturale, non rectè ergo inferretur supernaturalitas ex motivo. Paritas adlata non tenet. Ratio quia principium illud extrinsecum ordinatur per modum causæ, ad dandam speciem sui ordinis, hacque intentione ponuntur talia principia à Deo. Jam autem motiva ex dictis alibi, non ordinantur ad dandam speciem sui ordinis.

INSTABIS Primò. Præmissæ influunt efficienter in Conclusionem, Ergo & ipsa Conclusio deducta ex præmissis supernaturalibus ut supponitur, erit supernaturalis. Antecedens probatur. Tum quia causa, ut producat effectum, nequit pendere ab aliqua re, quæ ipsi nullas vires addit, ad quidem requireret confortum illius. Tum quia, ad quid aliud assensus requireret existentiam motivi. Tum quia, aliàs habitus, esset tota ratio agendi, & potentia naturalis non nisi conditio.

RESPONDETUR. Quando efficiens requirit aliquid in eodem genere, debet una illud aliud, vires agendi censeire. Jam autem motivum, requiritur in genere motivi, adeoque in alio genere ab efficiente. Habitus autem non erit tota ratio agendi: quia vitalitatis inclusæ in actibus

supernaturalibus, nullum daretur principium vitale, deberemusque nos ad illam, & quidem in negotio salutis, merè passivè habere, quod est contra Tridentinum.

INSTABIS Secundò. Posito etiam quòd Conclusio pendeat saltem directive à præmissis, scilicet qui adhuc debet Conclusioni ejusdem ordinis seu supernaturalis, quemadmodum connaturaliter amor supernaturali, debetur cognitio dirigens supernaturalis.

RESPONDET Quirós. Causæ posse tribui majorem perfectionem, quàm tribuatur effectui, consequenter poterit esse directivum supernaturalis, licet quod dirigitur sit naturale. Deinde dici potest, per accidens esse ad Conclusionem, quod credantur præmissæ actu supernaturali fidei; posito tamen, quòd taliter credantur, nondum connaturaliter sequi debet Conclusio supernaturalis: quia tunc non nisi sequeretur, ut dictum aliàs, si adesset illius formalis actum revelatum, quod non habetur; pendet autem à Dei libertate hoc revelare non illud.

INSTABIS Tertio. Ex iis, quæ habet, Talis Conclusio est propter motivum præmissarum, præmissæ autem sunt revelatæ, Ergo & ratio assentiendi Conclusioni erit revelata.

RESPONDETUR. Talem Conclusionem esse propter motivum præmissarum, non utique, sed prout innituntur principio, quæ sunt eadem uni tertio, quòd non est revelatum.

INSTABIS Quarto. Ad eandem speciem pertinet assensus medius & immediatus, propter idem motivum. Jam autem assensus Conclusionis, est mediatus propter revelationem.

RESPONDETUR. Negando assensum Conclusioni, ut Conclusio est, esse etiam mediatus propter revelationem absolute sumptam. Cum sit propter revelationem, prout innitentem principio non revelato: Quæ sunt eadem.

INSTABIS Quintò. Dissensus Conclusioni deductæ ex revelatis est hæresis, Ergo & assensus, est fides.

RESPONDETUR. Dissensus Conclusioni, quæ Conclusio est non esse hæresim: quia non est contra revelationem; licet objectum Conclusionis, possit continere hæresim.

QUÆSTIO III.

De necessitate Fidei.

SUPPONUNT Primò Omnes. Fidem esse necessariam ad salutem.

RATIO. Quia sine fide impossibile est placere Deo; explicuitque id Tridentinum Sess. 6. cap. 8. Eam verò fidem supponant Catholici, debe-